

(No 16)

(Obtant al premi de la corona de plata.)

A ma terra.

Oh, pàtria!

Delatges blancs qu' embouhen les cimes blanquejades,
rocams, penyals altívols que 'l vent ha combatut,
prades tostemps florides de vert enmantellades,
ones del mar bullentes,
monts y planures y rierals; salut!

Vostre ayre pur respira mon cor y 'l pit s' axampla
sentint en mes parpelles un plor de gotx brolla';
al veure's, per ma pensa l' espay trovo poch ample,
y clar vetx de la pàtria
lo qu' ahir fou, lo qu' ha de ser demà.

y ; com no recordarles les gestes de la terra,
si arren intats y viles ne guardan bon esment?
si apar que les reconyten, del mar fins l' alta terra,
les ones y les plantes
y 'ls rius y 'l bosc ab la remor del vent?

Si encara, com fantomes de segles que finaven,
tot solitari negrejan els rònecs monestirs
hont ja hien nostres contes, hont nostres reys anaven
als batallers y poble
a pregar al Senyor de llurs albirs.

Si encara les ruines de fabrica grandiosa
dalt cada pich recordan la nombra de llurs pros
y encara són los margens ab llur rojor terrosa
de la sanch de nos avís
al guerrajar contra tirànichs jous.

Si encara en nostrei venes la sanch no té barreja,
si som en pau y en guerra dels avís fecl transport,
si encara en les montanyes lo rotx capell flameja,
y ¡Deu de Deu! encara
en català sabem crida' a la mort!

Encar som los matexos! Venim d'una nissaga
que may lo cap doblega, ni 'n sab de tremolar,
que per cent morts plegades són pensament no amaga,
qu'ab l'amor de la terra
s'ha nodrit, envelleix y 's fa enterrar.

Venim d' una missaga que may ha coneguda
forana lley, ni esclava fou may de son vèbi.
Si t' ducats los pargres, no es qui haja estat venguda;
repositant de sa gloria,
la besa un jorn lo llabi d' un botxi.

Per ço dim cada espeluga, Desobre cada roca,
per tot glorioses gestes van desxifrant nos ulls,
y vetx per tot la patria com escapsada roca
que 'l temps de flori' espera,
com d' altres jorns reviscolants despulls.

La vetx com sobre terra, de propria sanch humida,
per vil engany a voltes lo gladiador se ven,
y alè poch a poch cobra tapantse la ferida,
sens' axecar la destra
fins a tindre en lo sol ben ferm lo pen.

y t' absaràs, oh patria, y ab tots llorers de gloria,
com fou en antichs segles, ton front coronaràs
sens' axecar la destra; avans, en ta victoria,
à tos botxins, superba,
ab un esguart d' amor saludaràs.

Desperta de ton somni, del jas alsa la testa,
lo geni de ta historia qu'axeque prest lo vol,
replega les Despullas de ta esquinçada vesta,
de non esten les ales,
qu'en son camí ningú detura 'l sol.

Mes si a ton front juréssim algú osas fer ultratge,
mes si a ta parla un bara volgués taca' ab son fanch,
si per venjar l'afrenta cal sanch de ton llinatge,
truca a mon cor; oh, patria!
Majara a doll ma catalana sanch.